העורב החמדן

צייר גוסארוב

סיפור עמי חצי-האי קמצ'טקה

חי פעם עורב, גדול, זקן וחמדן גדול. קשה היה לו למצוא מזון בטונדרה. שם רק אזוב גדל וגרגירי יער. הוא לא מצא מספיק אוכל. כל הזמן התעופף על בטן ריקה.
"אעוף" חשב "לים. אשיג לי מזון שמן מחיות הים."
עף העורב לים והתיישב על סלע בחוף.
הים שקט והעורב יושב על הסלע ומחכה לטרף.
הופיע ליד החוף דג סנדל. כמה אוכל יש כבר בדג סנדל? הוא יבש והעיניים שלו רק בצד אחד.
"אינני רוצה אותך, עקום העיניים" אמר העורב "אתה יבש מדי בשבילי."
הוא הרג את דג הסנדל וזרק אותו לים. הדג נפל לים ובים התרוממו גלים.
ממשיך העורב לשבת על הסלע ומחכה לטרף.
הופיע ליד החוף כלב-ים. אחד צעיר מאוד, בעל בטן לבנה.
"אינני רוצה אתך" אומר העורב "אתה צעיר מדי, אין בך כל שומן."
הרג העורב את כלב-הים וזרק למים. גלי הים התרוממו עוד יותר גבוה.
יושב העורב על הסלע ומחכה לטרף.
בא לחוף אריה-ים, זקן, בעל שפם ארוך, שני הניבים שבורים.

"אינני רוצה אתך" אומר העורב "אתה כבר זקן, הבשר שלך קשה."
הרג העורב את אריה-ים וזרק למים. הים החשיך, גלים התרוממו כמו הרים. והעורב יושב על הסלע ומחכה.
יוצא מהמים לוויתן. גדול, שמן. על גבו סנפיר, גדול כמו

מפרש. שם הלוויתן את ראשו על החול, ופתח את הלוע שלו. העורב הסתכל לפיו הלוויתן ושם מלא כל מיני דגה, כמו ברשת הדייגים.
"הנה האוכל שלי!" קרא העורב וקפץ ישר לפה של הלוויתן. שם התחיל לאכול דגים כמה שרק יכול היה, אכל לשובע ולמלאי לקח לו דג בקלה שמן. ואז יצא מהלוע של הלוויתן,
הניף את זרועותיו ועף הביתה לטונדרה.
עף לו העורב ומולו רץ שועל.
"מאין השגת את הבקלה, העורב?" שואל השועל.
והעורב לא עונה, כאילו לא שומע כלום.
"אני מכיר אתך, זקן" מצאת פגר על חוף הים ורוצה לאכול אותו."
התרגז העורב והתחיל לצעוק "אתה משקר, ג'ינג'י! אני

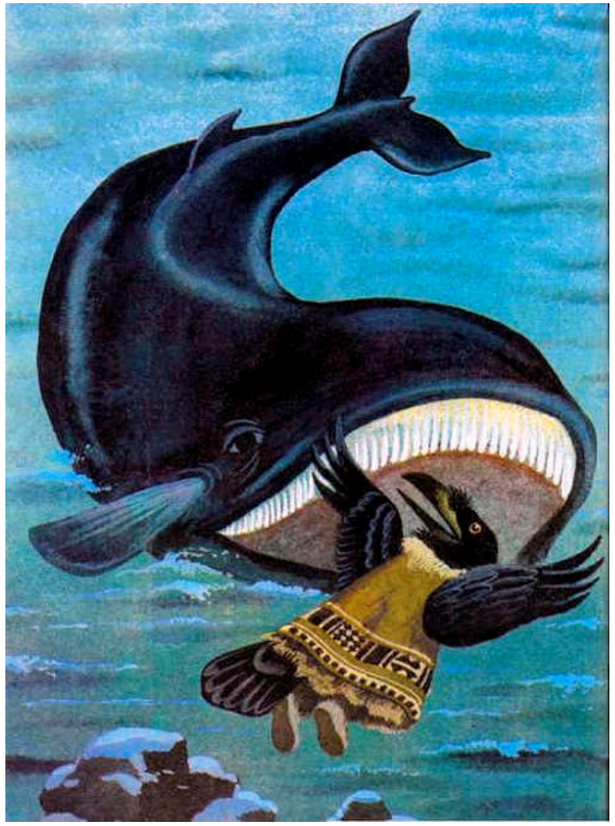

רק לפני רגע לכדתי לוויתן שמן!"
רק הספיק העורב לקרוא כך והבקלה נפלה ממקורו.
השועל תפס את הדג וברח.
"מילא" חושב לו העורב "אצל הלוויתן בפה עוד הרבה דגה. אשבע שם." והוא הניף שוב את כנפיו ועף חזרה לים. ובים כבר סערה התחילה. הלוויתן מתנדנד על הגלים, הזנב במים, הראש על החוף והלוע פעור.
העורב קפץ לו ישר לתוך הלוע.
הכה הלוויתן בזנבו בגלים. פרש את הסנפיר שעל גבו, סגר את הלוע וצלל לתוך הים.